

Sygnatura akt V GC 821/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 22-11-2016 r.

Sąd Rejonowy w Koninie V Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Iwona Szczepańska

Protokolant: p.o. sekretarz sądowy Malwina Lisowska

po rozpoznaniu w dniu 22-11-2016 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko C. S. z siedzibą w P. działająca w Polsce poprzez (...) S.A. Oddział w Polsce, W. P.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych C. S. z siedzibą w P. działająca w Polsce poprzez (...) S.A. Oddział w Polsce i W. P. na rzecz powódki kwotę 11.002,95 zł (jedenaście tysięcy dwa złote 95/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12.04.2016r. do dnia zapłaty, z tym zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego, przy czym wyrok wobec pozwanego W. P. jest zaoczny,

II. zasądza od pozwanego C. S. z siedzibą w P. działająca w Polsce poprzez (...) S.A. Oddział w Polsce na rzecz powódki ustawowe odsetki za opóźnienie od kwoty 11.002,95 zł za okres od dnia 29.08.2015r. do dnia 11.04.2016r.

III. oddała powództwo w pozostałym zakresie,

IV. zasądza od pozwanych C. S. z siedzibą w P. działająca w Polsce poprzez (...) S.A. Oddział w Polsce i W. P. na rzecz powódki kwotę 2.988,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, z tym zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego, przy czym wobec pozwanego W. P. wyrokiem zaocznym,

V. wyrokowi w pkt. I i IV wobec pozwanego W. P. nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Iwona Szczepańska

Sygn. akt V GC 821/15

UZASADNIENIE

Powódka (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej C. S. z siedzibą w P. działająca w Polsce przez (...) S.A. Oddział w Polsce kwoty 11.402,95 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 29.08.2015r. do dnia zapłaty i zasądzenia zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu podała, że kwota jaką dochodzi pozwem wynika z refundacji kosztów odszkodowania wypłaconego na rzecz pokrzywdzonej E. K. w związku ze zdarzeniem z dnia 28.10.2012r., w wyniku którego pojazd pokrzywdzonej uległ uszkodzeniu, bowiem W. P., sprawca zdarzenia nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu. Odszkodowanie wyliczone zostało jako szkoda całkowita i wypłacone z polisy AC pokrzywdzonej. Nadto powódka zrefundowała pokrzywdzonej również koszty parkingu wraku w kwocie 202,95 zł. Zatem roszczenie regresowe jest

uzasadnione, bowiem sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie u pozwanej, a pozwana mimo wezwania do zapłaty, nie uczyniła tego. Zaś na roszczenie składa się kwota 11.200 zł oraz 202,95 zł.

Pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu zgłosiła zarzut braku legitymacji procesowej biernej, podnosząc, że na dzień powstania szkody nie świadczyła ochrony ubezpieczeniowej W. P.. Tym samym pozwanym winien być W. P.. Pozwana jedynie z ostrożności procesowej wskazała, że żądania powódki są całkowicie bezzasadne, bowiem w jej ocenie kwota odszkodowania jest zawyżona. Podniosła ponadto, że niezasadna jest też refundacja kosztów parkingu wraku pojazdu za 11 dni w podanej kwocie.

W dniu 14.03.2016r. strona powodowa złożyła wniosek o wezwanie do udziału w sprawie pozwanego W. P. jako sprawcy przedmiotowego zdarzenia komunikacyjnego, zaznaczając, iż odpowiedzialność obu pozwanych jest odpowiedzialnością in solidum.

Postanowieniem z dnia 5.04.2016r. Sąd na mocy art. 194 § 3 k.p.c. wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanego W. P..

Pozwany odebrał w dniu 12.04.2016r. postanowienie wraz z odpisem pozwu z załącznikami.

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew, nie złożył wyjaśnień w sprawie, ani nie żądał przeprowadzenia rozprawy pod jego nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28.10.2012r. doszło do wypadku drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ nie tylko pojazd poszkodowanej E. K. marki (...) o nr rej. (...), a także śmierć poniosła żona sprawcy zdarzenia. Sprawcą zdarzenia był W. P., który w tym czasie kierował pojazdem marki S. (...) o nr rej. (...). Sprawca bowiem nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu.

dowód: okoliczności bezsporne, pismo Komisariatu Policji w K. k. 21, zeznania świadków: E. K. k. 101 i K. K. k. 101

Samochód, którym kierował sprawca zdarzenia był w chwili zdarzenia ubezpieczony u pozwanej z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów na podstawie umowy ubezpieczenia. Sprawca posiadał też u pozwanej ubezpieczenie Autocasco. Ubezpieczenie OC obejmowało okres od 09.07.2012r. do 08.07.2013r. Zaś umowa została zawarta w dniu 29.06.2012r. Sprawca zgłosił również szkodę pozwanej na podstawie umowy autocasco. Pozwana jednak odmówiła odszkodowania za śmierć żony.

Poszkodowana E. K. posiadała natomiast w chwili zdarzenia ubezpieczenie autocasco u powódki Serii (...).

dowód: okoliczności bezsporne, potwierdzenie w/w polisy sprawcy szkody nr (...) k. 68v, zgłoszenie szkody do pozwanej k. 57, decyzja pozwanej o odmowie przyznania odszkodowania k. 59, pismo pozwanej z dnia 21.08.2013r. i 18.02.2014r. do sprawcy szkody k. 70 i 71, zeznania świadków: E. K. k. 101 i K. K. k. 101, akta szkodowe powódki nr (...)

Poszkodowana zgłosiła szkodę powódce. Powódka uznała swoją odpowiedzialność co do zasady z łączącej strony umowy autocasco, przeprowadziła postępowanie likwidacyjne i przyznała ostatecznie odszkodowanie w kwocie 11.200 zł tytułem powstania szkody całkowitej w pojeździe oraz kwotę 202,95 zł z tytułu poniesionych kosztów za parking wraku jej pojazdu.

dowód: okoliczności bezsporne, kosztorys powódki k. 22 – 29, decyzja powódki o wypłacie odszkodowania k. 29a, dokumentacja powódki dotycząca szkody k. 30 - 36, umowa sprzedaży wraku samochodu powódki k. 37, decyzja

wyrejestrowania samochodu poszkodowanej k. 38, zaświadczenie o demontażu pojazdu k. 39, faktura VAT nr (...) za parking wraku k. 40, zeznania świadków: E. K. k. 101 i K. K. k. 101, akta szkodowe powódki nr (...)

Powódka wzywała pozwaną do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem. Wezwanie pozostało bez odpowiedzi.

dowód: okoliczność bezsporna

Wartość rynkowa pojazdu marki (...) nr (...) poszkodowanej w stanie nieuszkodzonym na dzień powstania szkody z dnia 28.10.2012r. wynosiła 13.100 zł brutto. Natomiast wartość pojazdu uszkodzonego na dzień powstania szkody wynosiła 2.300 zł brutto. Zaś koszt naprawy w/w pojazdu z uwzględnieniem części alternatywnych o potwierdzonej jakości Q na dzień zaistnienia zdarzenia wynosiły 70.286,92 zł brutto. Wystąpiła więc szkoda całkowita bowiem naprawa pojazdu stała się nieekonomiczna. Natomiast uzasadniony czas parkowania wraku pojazdu poszkodowanej na parkingu wynosił 11 dni i obejmował okres od dnia powstania szkody do dnia sprzedaży przy zasadnej wysokości stawki na poziomie 15 zł.

dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej P. P..110 – 148.

Sąd dał wiarę wskazanym w ustaleniach stanu faktycznego dokumentom, gdyż ich autentyczność i treść nie była kwestionowana przez strony, a Sąd nie dopatrywał się powodów by czynić to z urzędu.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków E. K. i K. K. w zakresie w jakim wykorzystał je do ustalenia stanu faktycznego. Zeznania te okazały się bowiem spójne, jasne, logiczne i rzeczowe a nadto korespondujące z zebrany w sprawie pozostałym materiałem dowodowym.

Sąd nie znalazł także podstaw, aby kwestionować przydatność opinii biegłego P. P., albowiem opinia ta uwzględnia wszystkie istotne dla sprawy okoliczności, sporządzona została w sposób rzetelny i fachowy, nie zawiera błędów logicznych, a zawarte w niej konkluzje zostały poparte fachową argumentacją. Z treści opinii wynika, że biegły wnikliwie przeanalizował zebrane dowody, w szczególności zgromadzony w aktach sprawy i aktach szkody materiał dowodowy, opisał wynikające z tych dowodów okoliczności i przeprowadził fachową ich analizę. Nadto zarówno wnioski końcowe opinii, jak i jej uzasadnienie są jasne i kategoryczne a strony nie wnosiły do opinii żadnych zastrzeżeń.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo powódki zasługiwało na uwzględnienie w znacznej części.

Nie budziło wątpliwości, że pokrzywdzonej powódka w oparciu o zwartą z nią umowę autocasco wypłaciła za wskazane zdarzenie drogowego odszkodowanie w łącznej kwocie 11.402,95 zł i wystosowała wobec pozwanej wezwanie do zapłaty tytułem regresu.

Spór natomiast sprowadzał się nie tylko co do wysokości powstałej szkody, ale przede wszystkim samej zasady odpowiedzialności pozwanej za zaistniałe zdarzenie. Pozwana bowiem twierdziła, iż nie ponosi odpowiedzialności za bezsporne zdarzenie drogowego z dnia 28.10.2012r., w wyniku którego poszkodowana poniosła szkodę twierdząc, iż sprawca zdarzenia nie posiadał u pozwanej ochrony prawnej ubezpieczeniowej. Natomiast z ostrożności procesowej zakwestionowała wysokość przyjętej przez powódkę szkody uważając, że jest zawyżona a koszty parkingu nieuzasadnione. Uznała więc, że nie posiada legitymacji procesowej biernej, a za jej inicjatywą wezwany do udziału w sprawie został pozwany W. P..

W sprawie zatem występuje dwóch pozwanych: W. P. jako sprawca kolizji (bezsporne) oraz pozwana C. S. z siedzibą w P. działająca w Polsce przez (...) S.A. Oddział w Polsce jako ubezpieczyciel.

Przeprowadzone zaś postępowanie dowodowe wykazało, iż pozwana wbrew swym twierdzeniom ponosi odpowiedzialność za w/w zdarzenie, bowiem jak się okazuje miała zawartą polisę ze sprawcą wypadku z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych

pojazdów. Ubezpieczenie OC obejmowało okres od 09.07.2012r. do 08.07.2013r. Zaś umowa została zawarta w dniu 29.06.2012r. Miała też zwartą ze sprawcą umowę autocasco czego potwierdzeniem na obie umowy jest polisa nr (...) (k.68v).

W tym miejscu uznać należy, argumentację pozwanej odnośnie powyższego za chybioną.

Zgodnie bowiem z art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych obowiązującego na dzień zawarcia spornej umowy ubezpieczenia pozwanej ze sprawcą, odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń rozpoczyna się z chwilą zawarcia umowy i zapłacenia składki ubezpieczeniowej lub jej pierwszej raty, z zastrzeżeniem ust. 1a, 2 i 3.

Z zastrzeżeń tych wynika, że w razie zawarcia umowy, o której mowa w art. 28 ust. 1, odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń powstaje z chwilą jej zawarcia. Jeżeli w umowie ubezpieczenia zakład ubezpieczeń wskazał późniejszy termin płatności składki lub jej pierwszej raty, odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń rozpoczyna się z chwilą zawarcia umowy. Termin rozpoczęcia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń inny niż określony w ust. 1 i 2 można określić w umowie ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych wtedy, gdy umowę zawiera się: 1) na okres krótszy niż 12 miesięcy w przypadkach określonych w art. 27 ust. 1, przy czym rozpoczęcie okresu odpowiedzialności nie może nastąpić później niż z chwilą wprowadzenia pojazdu do ruchu; 2) przed zarejestrowaniem pojazdu mechanicznego, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 10 lit. a, oraz pojazdu historycznego, przy czym rozpoczęcie okresu odpowiedzialności nie może nastąpić później niż z chwilą rejestracji pojazdu lub przed wprowadzeniem pojazdu do ruchu; 3) na okres kolejnych 12 miesięcy przed rozpoczęciem tego okresu, przy czym rozpoczęcie okresu odpowiedzialności nie może nastąpić później niż z upływem okresu, na który została zawarta poprzednia umowa; 4) przed upływem okresu wypowiedzenia w przypadku, o którym mowa w art. 31 ust. 6, przy czym rozpoczęcie okresu odpowiedzialności nie może nastąpić później niż z chwilą rozwiązania umowy w związku z jej wypowiedzeniem.

W niniejszej sprawie zachodzi zatem jeden z wyjątków. Pozwana bowiem wyraźnie umówiła się ze sprawcą późniejszego zdarzenia, iż zapłata składki nastąpi w dniu 08.07.2012r. umowę zaś zawarto 29.06.2012r. Do zdarzenia natomiast doszło 28.10.2012r. a więc w okresie objętym ubezpieczeniem.

Przepisy omawianej ustawy przewidują rozwiązanie korzystniejsze dla ubezpieczającego posiadacza pojazdu mechanicznego. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń udzielającego mu ochrony rozpoczyna się z chwilą zawarcia umowy, a nie dopiero od dnia następującego po dokonaniu tych czynności. Zapłacenie składki ubezpieczeniowej (lub jej pierwszej raty) determinuje początkowy termin zaangażowania odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń jedynie wtedy, gdy strony nie ustaliły późniejszego (niż dzień zawarcia umowy) terminu płatności składki (lub jej raty). Z ustaleń zaś wynika, że na takie warunki pozwana się umówiła, o czym świadczy zgromadzona w sprawie korespondencja.

Podstawą ochrony powódki jest art. 828 § 1 k.p.c. zgodnie z którym jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania. Jeżeli zakład pokrył tylko część szkody, ubezpieczającemu przysługuje co do pozostałej części pierwszeństwo zaspokojenia przed roszczeniem ubezpieczyciela.

Natomiast podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej statuuje treść art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Wynika z niej, że z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

Zaś podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej kierującego pojazdem przewiduje treść art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 k.c., regulująca odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu wyrządzoną przez ruch pojazdu. W świetle ww.

przepisu w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody posiadacze pojazdu mogą żądać naprawienia poniesionych szkód na zasadach ogólnych, tzn. na zasadzie wyznaczonej przez treść art. 415 k.c. (tzw. zasada winy).

Wina pozwanego W. P. nie budzi wątpliwości, bezspornym było bowiem, iż to on wyjeżdżając z drogi podporządkowanej nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu samochodowi, którego właścicielem była poszkodowana E. K..

Tym samym powyższa kwestia odpowiedzialności odszkodowawczej w niniejszej sprawie okazała się niebudząca wątpliwości.

Zatem rozważyć należało podniesiony z ostrożności procesowej zarzut pozwanej w zakresie wysokości poniesionej przez poszkodowaną w/w zdarzeniem szkody a więc wysokości należnego jej z tego tytułu odszkodowania.

Wysokość należnego odszkodowania regulują przepisy art. 361 § 1 i 2 k.c. Wynika z nich, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W granicach tych, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Pamiętać przy tym należy, że funkcją odszkodowania jest jedynie zrekompensowanie poniesionego przez poszkodowanego uszczerbku, tym samym wysokość odszkodowania nie może prowadzić do wzbogacenia się poszkodowanego. Oczywistym jest również, iż odszkodowanie winno następować w pieniądzu, co jasno wynika z art. 36 ust. 1 powołanej ustawy ubezpieczeniowej.

Powódka jak i pokrzywdzona nie przyczyniły się do powiększenia rozmiarów szkody (bezsporne). Bezspornym była natomiast okoliczność powstania szkody całkowitej w w/w pojeździe poszkodowanej.

Jak wynika z opinii biegłego sądowego wartość rynkowa pojazdu marki (...) nr (...) poszkodowanej w stanie nieuszkodzonym na dzień powstania szkody z dnia 28.10.2012r. wynosiła 13.100 zł brutto. Natomiast wartość pojazdu uszkodzonego na dzień powstania szkody w systemie eksperckim (...) Ekspert wynosiła 2.300 zł brutto. Koszt naprawy w/w pojazdu z uwzględnieniem części alternatywnych o potwierdzonej jakości Q na dzień zaistnienia zdarzenia wynosił 70.286,92 zł brutto. Wystąpiła więc szkoda całkowita, bowiem naprawa pojazdu stała się nieekonomiczna. Nadto uzasadniony czas parkowania wraku pojazdu poszkodowanej na parkingu wynosił 11 dni i obejmował okres od dnia powstania szkody do dnia sprzedaży przy zasadnej wysokości stawki na poziomie 15 zł.

Mając na uwadze powyższy dowód z opinii biegłego sądowego zainicjowany przez powódkę, w ocenie Sądu, powódka w myśl reguł dowodowych wynikających z treści art. 6 k.c. w powiązaniu z art. 3 i 232 k.p.c. nie tylko wykazała zasadność dochodzonego roszczenia wobec pozwanej i pozwanego W. P. ale i niemalże zasadność pełnej wysokości kwoty jakiej się z powyższego tytułu domaga. Jak wynika z opinii biegłego szkoda całkowita w pojeździe poszkodowanej wyniosła 10.800 zł, (z uwagi na wskazaną wartość wraku), właściwa też była kwota 202,95 zł z tytułu poniesionych kosztów związanych z parkingiem wraku. Zasadnym więc było żądanie przez powódkę kwoty 11.002,95 zł łącznie, a nie kwoty 11.402,95 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanych C. S. z siedzibą w P. działająca w Polsce poprzez (...) S.A. Oddział w Polsce i W. P. na rzecz powódki kwotę 11.002,95 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12.04.2016r. do dnia zapłaty, z tym zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego, przy czym wyrok wobec pozwanego W. P. jest zaoczny.

Odnośnie pozwanego W. P. wskazać należy, że nie złożył stosownej odpowiedzi na pozew, a także żadnych wyjaśnień w sprawie, ani też nie zażądał przeprowadzenia rozprawy pod jej nieobecność. W takiej sytuacji Sąd zgodnie z art. 339 § 1 i 2 k.p.c. wydał wyrok zaoczny, przyjmując w przeważającej mierze za prawdziwe twierdzenia powódki o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, albowiem nie budziły one uzasadnionych wątpliwości, nie zostały też przytoczone w celu obejścia prawa.

Podkreślić też należy, że w sprawie zachodzi odpowiedzialność pozwanych in solidum, czyli tzw. solidarność nieprawidłowa. Występuje ona przy zbiegu odpowiedzialności więcej niż jednego dłużnika, opartej na różnych podstawach prawnych. Najczęściej – jak w rozpatrywanej sprawie – źródłem zobowiązania jest odpowiedzialność deliktowa (415 k.c.) pozwanego – W. P. i kontraktowa (art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych) ubezpieczyciela – pozwanej C. S. z siedzibą w P. działająca w Polsce poprzez (...) S.A. Oddział w Polsce, która zawarła stosowną umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z W. P.. W takim wypadku ubezpieczyciel może dochodzić całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie (jednym pozwem) lub od każdego z osobna, przy czym spełnienie świadczenia przez jednego z nich, zwalnia pozostałych.

W pkt III wyroku Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie uznając je za daleko idące. Oddalenie powództwa dotyczyło nieudowodnionego żądania w kwocie 400 zł.

Podstawą prawną zasądzenia odsetek był art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 359 § 1 k.c. w powiązaniu z art. 455 k.c. Pozwany W. P. odebrał wezwanie w sprawie wraz z pozwem i jego załącznikami w dniu 12.04.2015r. Nie budzi natomiast wątpliwości w judykaturze, iż należy takowe traktować na równi z wezwaniem do zapłaty. Natomiast rozbieżność roszczenia odsetkowego na dwa okresy jest konsekwencją odpowiedzialności in solidum pozwanych. Powódka bowiem wzywała pozwaną pismem z dnia 27.07.2015r. do zapłaty zakreślając jej 30 dniowy termin. Twierdzenia tego pozwana nie kwestionowała. Z powyższych też względów Sąd w pkt II wyroku zasądził od pozwanej C. S. z siedzibą w P. działająca w Polsce poprzez (...) S.A. Oddział w Polsce na rzecz powódki ustawowe odsetki za opóźnienie od kwoty 11.002,95 zł za okres od dnia 29.08.2015r. do dnia 11.04.2016r. jako obciążające w powyższym zakresie jedynie pozwaną ad1.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. statuującym zasadę zwrotu stronie wygrywającej kosztów procesu przez przegrywającego. W ocenie Sądu powódka ulegała w bardzo nieznacznej części na tyle aby uznać w ocenie Sądu, że wygrała sprawę w całości. Zatem należało w pkt IV wyroku mając cały czas na uwadze odpowiedzialność in solidum zasądzić od pozwanych C. S. z siedzibą w P. działająca w Polsce poprzez (...) S.A. Oddział w Polsce i W. P. na rzecz powódki kwotę 2.988 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, z tym zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego, przy czym wobec pozwanego W. P. wyrokiem zaocznym. Na powyższą kwotę złożyła się opłata od pozwu – 571 zł., opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł i wynagrodzenie pełnomocnika w minimalnej wysokości – 2.400 zł.

Mając natomiast na uwadze treść art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. Sąd nadał wyrokowi w pkt I i pkt IV wobec pozwanego W. P. rygor natychmiastowej wykonalności, o czym orzekł w pkt V.

SSR Iwona Szczepańska